

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(20. januar 2004)

Situationen vedrørende medlemsstaternes gennemførelse i national ret af Parlamentets og Rådets direktiv 2002/46/EF af 10. juni 2002 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om kosttilskud er følgende:

- Fem medlemsstater har gennemført direktiv 2002/46/EF inden for fristen, nemlig: Belgien, Danmark, Nederlandene, Portugal og Sverige.
- Kommissionen sendte den 6. oktober 2003 en åbningsskrivelse til regeringerne i de ti andre medlemsstater for manglende meddelelse af de nationale gennemførelsesforanstaltninger.
- Siden denne dato har de spanske, irske og britiske myndigheder meddelt deres nationale foranstaltninger.
- Til dato har syv medlemsstater stadig ikke gennemført direktivet, nemlig: Tyskland, Grækenland, Frankrig, Italien, Luxembourg, Østrig og Finland (den manglende gennemførelse vedrører kun den selvstændige provins Ålandsøerne).
- På dette grundlag er det på nuværende tidspunkt ikke muligt at udarbejde en fyldestgørende beskrivelse af gennemførelsesbestemmelserne i de forskellige medlemsstater.
- Hvad angår de områder eller produkter, der ikke er omfattet af det pågældende direktivs bestemmelser om harmonisering, er omsætning heraf på det indre marked dog underlagt de generelle regler i fællesskabsretten og særlig reglerne for fri bevægelighed for varer (artikel 28 og 30 i EF-traktaten). Disse bestemmelser gælder naturligvis også for nye medlemsstater fra det øjeblik, de tiltræder EU.
- På grundlag af de gennemførelsesbeføjelser, som er tildelt Kommissionen i direktivets artikel 5, stk. 4, vedtager den maksimums- og minimumsmængder af vitaminer og mineraler i kosttilskud. Ved fastlæggelsen heraf tager Kommissionen hensyn til det arbejde, der på nuværende tidspunkt udføres af Den Europæiske Fødevarerikkerhedsautoritet vedrørende maksimums- og minimumsmængder af vitaminer og mineraler. Dette arbejde forventes afsluttet i løbet af 2005.
- I overensstemmelse med direktivets artikel 4, stk. 8, skal Kommissionen senest den 12. juli 2007 forelægge Parlamentet og Rådet en rapport om, hvorvidt det er hensigtsmæssigt at udarbejde særlige regler for andre kategorier af næringsstoffer eller stoffer med en ernæringsmæssig eller fysiologisk virkning end vitaminer og mineraler. Kommissionen har endnu indledt dette arbejde.

(2004/C 78 E/0597)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3482/03
af Richard Corbett (PSE) til Kommissionen**

(24. november 2003)

Om: Retsbeskyttelse af fortroligheden (»legal privilege«) af dokumenter fremsendt mellem virksomheder og deres advokatfirmaer

Anser Kommissionen korrespondance mellem virksomheder og deres advokatfirmaer for at være omfattet af »legal privilege« i kartelsager?

Hvad kan der i bekræftende fald gøres for at forhindre, at virksomheder danner karteller via deres advokatfirmaer for at undgå at blive opdaget?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(8. januar 2004)

Kommissionen anerkender fuldt ud, at korrespondance mellem virksomheder og deres advokatfirmaer kan være fortrolig. Dette sker i overensstemmelse med Domstolens og Førsteinstansrettens retspraksis. I denne retspraksis fastsættes betingelserne for at opnå fortrolighed. Således er skriftlig kommunikation mellem advokat og klient beskyttet i henhold til retspraksis, hvis denne kommunikation på den ene side foregår med henblik på klientens ret til forsvar og er gavnlig herfor, og på den anden side udgår fra uafhængige advokater, dvs. advokater, som ikke er tilknyttet klienten gennem et ansættelsesforhold.

Den anden halvdel af det ærede medlems spørgsmål ligger Kommissionen meget på sinde i forbindelse med en effektiv håndhævelse af EF-traktatens artikel 81. Med henblik herpå udstikker ovennævnte retspraksis betingelser for at undgå, at virksomheder skal misbruge fortrolighedsretten. Dokumenter er kun beskyttet, hvis der er tale om skriftlig kommunikation med det ene formål at anmode om advokatens råd i forbindelse med retten til forsvar.

(2004/C 78 E/0598)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3486/03

af Karl von Wogau (PPE-DE) til Kommissionen

(24. november 2003)

Om: Gebyrer for bankoverførsler i euroområdet

Har Kommissionen kendskab til, at Spanien endnu ikke alle steder anvender forordning (EF) nr. 2560/2001⁽¹⁾ om grænseoverskridende betalinger i euro? Hvad agter Kommissionen at gøre for at rette op på dette? Hvordan kan den enkelte borger få erstatning for de afholdte omkostninger?

Udgangspunktet var en overførsel på 10 EUR, som en borger ønskede at foretage fra sin konto i den lokale sparekasse i Tyskland til sin spanske konto, som vedkommende havde åbnet hos Caja de Ahorros del Mediterráneo. På kontoen i den spanske bank blev der imidlertid kun indsat 3,99 EUR. Overførslen blev foretaget efter den 1. juli 2003. Efter kundens henvendelse oplyste den spanske bank, at en kreditering fra udenlandske banker normalt blev pålagt et gebyr på 2 promille, dog mindst med 6,01 EUR. Omkostningerne blev direkte beregnet af Banca España. De lokale bankansatte i Spanien havde ikke kendskab til forordning (EF) nr. 2560/2001 om grænseoverskridende betalinger.

⁽¹⁾ EFT L 344 af 28.12.2001, s. 13.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(19. januar 2004)

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2560/2001 af 19. september 2001 fastlægger princippet om lighed i gebyropkrævningen for nationale betalinger i forhold til grænseoverskridende overførsler i euro. Princippet finder anvendelse på elektroniske betalingstransaktioner i euro siden den 1. juli 2002 og på pengeoverførsler siden den 1. juli 2003, for beløb ind til 12 500 EUR. Det præciseres i forordningen, at afsenderbanken af kunden kan kræve oplyst modtagerens IBAN-nummer (International Bank Account Number) og BIC (Bank Identifier Code), og ifald disse ikke oplyses, opkræve yderligere gebyr.

I det tilfælde, som det ærede medlem henviser til, blev modtageren af en overførsel på 10 EUR fra Tyskland til Spanien pålagt et gebyr på 6,01 EUR. I henhold til lighedsprincippet er dette gebyr kun korrekt, hvis det svarer til det gebyr, der pålægges en tilsvarende national overførsel i Spanien, og hvis IBAN og BIC på anmodning blev oplyst af afsender. Det forhold, at den ansatte i banken ikke er klar over forordningens eksistens, og at det pågældende gebyr hævdes at være et »gebyr, der generelt pålægges overførsler fra udenlandske banker«, synes at tyde på, at den pågældende bank ikke som foreskrevet af forordningen anvender samme gebyrer for pengeoverførsler i euro i EU som for nationale overførsler.

Er dette tilfældet, bør de spanske myndigheder træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre korrekt og konsistent anvendelse af forordningen. Det hedder i forordningens artikel 7, at overholdelsen skal sikres af sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har en afskrækkende virkning. Kommissionen skrev i september 2003 til alle medlemsstater og bad dem oplyse navn på den ansvarlige nationale myndighed samt hvilke foranstaltninger, de eventuelt måtte påtænke at træffe, og Kommissionen har på dette område kontakt med Banco de España vedrørende mulig manglende overholdelse af forordningen.